

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Bliv i båden og hold fast!

Hvis vi har vores fokus rettet mod Herren, loves vi en uforlignelig velsignelse.

For nylig tog en af mine venner sin søn med på en tur ned ad Coloradofloden gennem Cataract Canyon, som ligger i det sydøstlige Utah. Kløften er berømt for sine 23 km med brusende strømfald, som kan være ret så risikable at passere.

Som forberedelse til deres vovestykke havde de omhyggeligt gennemgået nationalparkens hjemmeside, som indeholder vigtig information om personlig beredthed og almindelige, skjulte farer.

Ved begyndelsen af turen gennemgik en af de erfarne flodguider vigtige sikkerhedsinstruktioner og understregede tre regler, som skulle sikre gruppens sikkerhed gennem strømfaldene. »Regel nummer et: Bliv i båden! Regel nummer to: Hav altid redningsvest på! Regel nummer tre: Hold altid fast i båden med begge hænder!« Så sagde han igen med eftertryk: »Men husk frem for alt regel nummer et: Bliv i båden!«

Dette eventyr minder mig om vores jordiske rejse. De fleste af os oplever perioder i vores liv, hvor vi påskønner livets rolige vande. Til andre

tider møder vi brusende strømfald, som symbolsk kan sammenlignes med dem, der er på den 23 km lange strækning gennem Cataract Canyon – udfordringer, der både kan bestå i fysiske og psykiske helbredsmæssige problemer en nærtstående dødsfald, knuste drømme og håb, og for nogle endog en troskrise, når man står over for problemer, spørgsmål eller tvivl.

Herren har i sin godhed sørget for hjælp, herunder en båd, vigtigt udstyr som redningsvest og erfarne flodguider, der giver vejledning og sikkerhedsinstruktioner for at hjælpe os til at klare turen ned ad livets flod til vores endelige destination.

Lad os overveje regel nummer et: Bliv i båden!

Præsident Brigham Young yndede at bruge udtrykket »det gode skib Zion« som en metafor for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Han sagde engang: »Vi er midt ude på havet. En storm kommer, og som sømændene siger, arbejder hun meget hårdt. »Jeg vil ikke blive her,« siger en. »Jeg tror ikke, at dette er »skibet Zion.« Men vi er midt på havet. »Jeg er

ligeglad, jeg vil ikke blive her. Af ryger jakken, og han springer over bord. Vil han ikke drukne? Jo. Således er det med dem, der forlader denne kirke. Dette er »det gode skib Zion, lad os blive på det.«¹

Ved en anden lejlighed sagde præsident Young, at han også var bekymret over, at mennesker forvildes, når de blev velsignet – når det gik dem godt i livet: »Det er på de rolige vande, når det gode skib Zion sejler i en let brise, og når alt er roligt på dækket, at nogle af brødrene ønsker at tage ud i de små både for at snuppe ... en svømmetur, og nogle drukner, andre flyder væk, og atter andre når tilbage til skibet. Lad os blive på det gode skib, hun vil føre os sikkert i havn. I behøver ikke at bekymre jer.«²

Og sluttelig mindede præsident Young de hellige om dette: »Vi befinder os på det gode skib Zion ... Gud står ved roret, og der bliver han ... Alt er godt, syng halleluja, for Herren er her. Han befaler, fører og viser vej. Hvis folket vil have ubetinget tillid til deres Gud, skal de aldrig svigte deres pagter eller deres Gud, han vil lede os på rette vis.«³

Men hvordan kan vi blive på det gode skib Zion med de udfordringer, vi alle står over for i dag?

Sådan her. Vi er til stadighed nødt til at omvende os ved at øge vores tro på Jesus Kristus og vores trofasthed mod hans evangelium livet igennem – ikke bare én gang, men jævnligt. Alma spurgte: »Og se nu, jeg siger jer, mine brødre [og søstre], hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?«⁴

Den erfarne flodguide kan sammenlignes med Kirkens apostle, profeter og inspirerede lokale præstedømme- og organisationsledere. De hjælper os til at komme sikkert frem til vores endelige bestemmelsessted.

For nylig talte jeg ved et seminar for nye missionspræsidenter og gav disse ledere dette råd:

»Lad missionærerne rette blikket mod Kirkens ledere ... Vi vil ikke og ... kan ikke lede [jer] på afveje.

Og når I lærer missionærerne at rette blikket mod os, lær dem da aldrig at følge dem, der tror, at de ved mere om, hvordan Kirkens anliggender skal forvaltes end ... vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus gør« gennem de præstedømmeledere, som har nøglerne til at præsidere.

Jeg har i mit virke lagt mærke til, at de, der er faret vild [og] er blevet

forvirret, typisk er dem, der oftest ... har glemt, at når Det Første Præsidentkab og De Tolvs Kvorum taler med én røst, er det Herrens røst på den tid. Herren minder os om dette og siger: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme [L&P 1:38].«⁵

Med andre ord forlader de det gode skib Zion – de falder bort, de bliver apostater. Tragisk nok oplever de ofte kortvarige og til sidst langvarige utilsigtede konsekvenser, ikke blot for dem selv, men også for deres familie.

Vore lokale kirkeledere har ligesom de garvede flodguider lært af livets skole, de er blevet oplært og vejledt af apostle og profeter samt andre ledere i Kirken, og vigtigst af alt er, at de er blevet undervist af Herren selv.

Ved en anden lejlighed talte jeg i år til Kirkens unge voksne ved CES-foredraget i maj via satellit. Jeg sagde:

»Jeg har hørt, at nogle mennesker mener, at kirkeledere lever i en »boble«. Det, de glemmer, er, at vi er mænd og kvinder med erfaring, og vi har boet mange steder og arbejdet med mange mennesker med forskellig baggrund. Vores nuværende opgave fører os bogstaveligt talt rundt over hele kloden, hvor vi møder verdens politiske, religiøse og humanitære ledere og erhvervsledere. Selv om vi har besøgt [ledere i] Det Hvide Hus i Washington D.C. og landes ledere [og religiøse ledere] verden over, har vi også besøgt de mest ydmyge [familier og mennesker] på jorden ...

Når I tænker dybere over vores liv og virke, er I højst sandsynlig enige i, at vi ser og oplever verden på en måde, som få andre gør. I vil indse, at vi lever mindre i en »boble« end de fleste mennesker ...

Der er noget ved [kirkeledernes] personlige og fælles visdom, som bør give jer en vis trøst. Vi har oplevet det hele, herunder konsekvenserne af forskellige samfundslove og politiske retninger, skuffelser, tragedier og dødsfald i vores egen familie. Vi er ikke ude af trit med jeres liv.⁶

Foruden regel nummer et, så husk regel nummer to og tre: Hav altid redningsvest på og hold fast med begge hænder. Herrens ord står i skrifterne og profeternes og apostlenes lærdomme. De giver os råd og vejledning, som – når de bliver fulgt – virker som en åndelig redningsvest og hjælper os til at vide, hvordan vi skal holde fast med begge hænder.

Vi er nødt til at blive ligesom Mosijas sønner, der havde »vokset sig stærke i kundskaben om sandheden«. Vi kan blive mænd og kvinder »med en sund forståelse«. Det kan kun ske ved, at vi gransker »skrifterne flittigt, for at [vi kan] kende Guds ord«.⁷

Når vi gransker skrifterne og forudms og nutidige apostle og profeters ord, bør vi fokusere på at studere, efterleve og elske Kristi lære.

Udover at udvikle en vane med personligt skriftstudium må vi være ligesom Mosijas sønner og hengive os »til megen bøn og faste«.⁸

Det lader til, at disse ting, som ikke er så målbare, er af stor betydning. Fokuser på disse enkle ting og undgå at blive ledt bort.

Jeg har kendt mennesker, der ikke blev i båden og ikke holdt fast med begge hænder i svære tider, eller som ikke blev i båden i relativt rolige tider. Jeg har lagt mærke til, at mange af dem har mistet deres fokus på evangeliets centrale sandheder – årsagen til, at de i første omgang tilsluttede sig Kirken, til at de forblev trofaste og aktivt efterlevede evangeliets standarder og velsignede andre med pligtro og hengiven tjeneste, og hvordan Kirken for dem

var »et sted for åndelig næring og udvikling«.⁹

Joseph Smith har forklaret denne centrale sandhed: »De fundamentale principper og grundsætninger i vores religion er apostlenes og profeternes vidnesbyrd om Jesus Kristus ... »at han døde, blev begravet og opstod den tredje dag og fór til himlen; og alt andet, som falder ind under vores religion, er kun tillæg dertil.«¹⁰

Hvis vi har vores fokus rettet mod Herren, loves vi en uforlignelig velsignelse: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.«¹¹

Sommetider begynder trofaste sidste dages hellige og oprigtige undersøgere at fokusere på disse »tillæg« i stedet for på de grundlæggende principper. Det vil sige, at Satan frister os, så vi bliver ledt bort fra det gengivne evangeliums enkle og klare budskab. De, der ledes bort på denne måde, lader være med at tage nadveren, fordi de er blevet fokuserede på eller optagede af mindre væsentlige sædvaner eller lærdomme.

Andre fokuserer måske på spørgsmål eller tvivl, som de har. Selvfølgelig kan en trofast discipel have spørgsmål og opleve tvivl. For nylig udtalte Rådet for Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum: »Vi forstår, at Kirkens medlemmer fra tid til anden har spørgsmål om Kirkens læresætninger, historie eller praksis. Det står altid medlemmer frit for at stille sådanne spørgsmål og oprigtigt søge større forståelse.«¹²

Husk, at selv Joseph Smith havde spørgsmål, som førte til genoprettelsen. Han søgte, og ligesom Abraham

fandt han svar på livets vigtigste spørgsmål.

De vigtige spørgsmål handler om det, der betyder mest – vor himmelske Faders plan og Frelserens forsoning. Vores søgen bør lede os til at blive venlige, milde, kærlige, tilgivende, tålmodige og hengivne disciple. Vi må, som Paulus sagde, være villige til at »bær[er] hinandens byrder, således opfylder I Kristi lov«. ¹³

At bære hinandens byrder indebærer at hjælpe, støtte og forstå alle, heriblandt de syge, de svage, de fattige i ånd og legeme, den, der søger, og den foruroligede, og også andre disciple, som er medlemmer – herunder kirkeledere, der er blevet kaldet af Herren til at tjene for en tid.

Søkende, bliv i båden, brug jeres redningsvest og hold fast med begge hænder. Undgå at blive ledt bort! Hvis nogen af jer er faldet ud af båden, vil vi lede efter jer, finde jer, hjælpe jer og hive jer sikkert tilbage på det gode skib Zion, hvor Gud vor Fader og Herren Jesus Kristus står ved roret og vil lede os på rette vis. Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Kirkens præsidenteres lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 82-83.
2. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 27. jan. 1858, s. 373.
3. Brigham Young, »Discourse«, *Deseret News*, 18. nov. 1857, s. 291.
4. Alma 5:26.
5. M. Russell Ballard, »Mission Leadership«, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 2014, s. 8.
6. M. Russell Ballard, »Vær rolig og vid, at jeg er Gud«, CES-foredrag, 4. maj 2014; lds.org/broadcasts.
7. Alma 17:2.
8. Alma 17:3.
9. Brev fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 28. juni 2014.
10. Joseph Smith, *Elders' Journal*, juli 1838, s. 44.
11. 2 Ne 31:20.
12. Brev fra Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum, 28. juni 2014.
13. Gal 6:2.

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Gør udøvelsen af tro til din første prioritet

Trods alle de negative udfordringer, livet byder os, må vi tage os tid til aktivt at udøve vores tro.

Da Adam og Eva befandt sig i Edens have, fik de rigeligt af alt det, de havde brug for til deres daglige underhold. De havde hverken vanskeligheder, udfordringer eller lidelser. Eftersom de aldrig havde oplevet svære tider, vidste de ikke, at de kunne være lykkelige. De havde aldrig følt forvirring, så de kunne ikke føle fred.

Med tiden overtrådte Adam og Eva befalingen om ikke at spise af frugten fra træet til kundskab om godt og ondt. Da de gjorde det, befandt de sig ikke længere i en tilstand af uskyldighed. De begyndte at få princippet om modsætninger at føle. De blev udsat for sygdom, der svækkede deres helbred. De begyndte at føle sorg såvel som glæde.

Da Adam og Eva spiste af den forbudne frugt, kom kundskaben om godt og ondt ind i verden. Deres valg gjorde det muligt for os hver især at komme ned på denne jord for at blive prøvet. ¹ Vi er velsignede med handlefrihed, som er vores evne til at træffe beslutninger og gøre, at vi kan holdes ansvarlige for disse beslutninger. Faldet muliggjorde, at vi både kan føle glæde og sorg. Vi er i stand til at forstå fred, fordi vi oplever virvar. ²

Vor Fader i himlen vidste, at det ville ske for os. Det er alt sammen en del af hans fuldkomne plan for lykke. Han beredte en vej ved sin fuldkomne lydige Søn, Jesu Kristi, vor Frelser, liv, så hans forsoning kan overvinde enhver vanskelighed, som vi måtte komme ud for i jordelivet.

Vi lever i svære tider. Jeg behøver ikke at nævne alle kilder til ondt her i verden. Det er unødvendigt at beskrive alle de mulige udfordringer og hjertesorger, som er en del af jordelivet. Vi er alle ganske bekendte med vore egne kampe med fristelser, smerte og sorg.

Vi lærte i det førjordiske liv, at vores formål med at komme her er at blive testet, prøvet og udviklet. ³ Vi vidste, at vi skulle møde modstanderens onder. Sommetider lægger vi måske mere mærke til de negative ting ved jordelivet end de positive. Profeten Lehi har sagt: »For det må nødvendigvis være sådan, at der er en modsætning i alt.« ⁴ Trods alle de negative udfordringer, livet byder os, må vi tage os tid til aktivt at udøve vores tro. En sådan udøvelse byder den positive, trosfyldte kraft ved Jesu Kristi forsoning ind i vores liv.